

Arrest

nr. 102 537 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 november 2012 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt op 19 mei 2011 het Rijk binnen in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een door de Franse autoriteiten te Dubai afgeleverd geldig visum type C. Zij dient zich op 28 oktober 2011 aan bij de gemeente Bredene, alwaar zij in het bezit wordt gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 12 november 2011.

1.2. Verzoekster treedt op 10 november 2011 te Bredene in het huwelijk met een in België tot een onbeperkt verblijf toegelaten Egyptische man.

1.3. Tevens op 10 november 2011 dient verzoekster bij de gemeente Bredene een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 13 december 2011 de beslissingen tot onontvankelijkheid van een aanvraag van een toelating tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 22 mei 2012, met vermelding dat dit werd afgegeven op 23 mei 2012, bij de burgemeester van de gemeente Bredene een nieuwe aanvraag in om toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 23 november 2012 de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Deze beslissing, die op 12 december 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 22.05.2012 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

[...]

Nationaliteit: Marokkaans

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene haalt als buitengewone omstandigheden die de aanvraag gezinshereniging in België rechtvaardigen aan dat zij niet kan reizen naar Casablanca om een visum gezinshereniging aan te vragen omwille van het feit dat zij zwanger is van een tweeling en dient te bevallen op 04.11.2012; dat er begin mei 2012 complicaties zijn opgetreden; dat haar 2 kindjes nog leven maar dat er een kind zal sterven zodat het ander kind normaal kan volgroeien; dat zij dient te rusten en spanning te vermijden; dat zij niet kan reizen en maandelijks op controle dient te gaan; dat eens het kind geboren is, het moeilijk is om samen met haar kindje terug naar Marokko te gaan; vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen. Betrokkene zou normaliter reeds bevallen zijn waardoor deze aangehaalde redenen niet meer relevant zijn. Betrokkene haalt aan dat het heden moeilijk is om samen met haar kindje naar Marokko te reizen in het kader van het aanvragen van een visum gezinshereniging, maar toont niet aan dat zij in de onmogelijkheid is om dit te doen, en brengt hier tevens geen begin van bewijs van aan.

Betrokken beroept zich op het artikel 8 van het EVRM, dat ondermeer eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt om de aanvraag tot gezinshereniging vanuit een illegaal verblijf in België in te dienen; dat zij gehuwd is met iemand met een onbeperkt verblijfsrecht in België en dat zij samen een kindje hebben; dat zij samen instaan voor de opvoeding en verzorging van hun kindje; dat haar echtgenoot haar niet kan volgen om naar Marokko te gaan aangezien hij een zelfstandige activiteit uitoefent en België niet voor een lange tijd kan verlaten vormen evenmin buitengewone omstandigheden die de aanvraag tot gezinshereniging in België rechtvaardigen.

De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn echtgenoot, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639) Van zodra betrokkene zich in haar land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, door zich in het bezit te stellen van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich terug te verenigen met haar familie op het Belgisch grondgebied.

Het feit dat haar man moeilijk mee kan reizen naar Marokko kan evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid die de aanvraag in België rechtvaardigen; het betreft zijn vrije keuze om zijn echtgenote al dan niet te vergezellen naar Marokko, en er wordt niet aangetoond dat het onmogelijk is dat zijn echtgenote alleen - al dan niet vergezeld van haar baby of andere familieleden- naar Marokko kan afreizen.

Betrokkene gaf geen gevolg aan een eerdere weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. december 2011, en raakte enkele maanden na deze beslissing zwanger in België. Hieruit volgt dat verzoekster zichzelf doelbewust in een illegale en preciaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende maanden opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat zij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop zij zich beroept.

Tevens is betrokkene met een toeristenvisum naar België gekomen, terwijl zij voor langere termijn hier wenste te blijven. Aldus is betrokkene in gebreke gebleven om de nodige documenten voor lang verblijf aan te vragen via de geëigende weg, namelijk de Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst.

Verder dient betrokkene gevolg te geven aan de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd 13.12.2011 - bevel om het grondgebied te verlaten- (termijn 30 dagen)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding wordt gemaakt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoekster pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Art. 12, § 1, tweede lid, 3° Vr.W. 15.12.1980 naar luid waarvan [...]"

bepaalt dat verzoekster in principe ook de gezinshereniging kan aanvragen vanuit een feitelijk verblijf in het Rijk dat op het ogenblik van de aanvraag niet gedekt is door een toelating of een machtiging hiertoe en dit voor zover er sprake is van buitengewone omstandigheden in haar hoofde.

Verzoekster is eerder op 28.10.2011 opnieuw het Rijk binnengekomen gelet op haar bezit van een geldig visum C (zie stuk 2) geldig van 17.05.2011 tem 12.11.2011 en dit met het oog op haar voorgenomen huwelijk met de Heer [S. A.] thans van Egyptische nationaliteit en gemachtigd tot onbeperkt verblijf in het Rijk en ingeschreven in het bevolkingsregister (stuk 3).

Het voormeld huwelijk werd voltrokken op 10.11.2012 (stuk 4) en er werd voor verzoekster én door tussenkomst van de gemeente Bredene, verblijfplaats van verzoekster en haar echtgenoot en tevens gemeente waar het huwelijk van verzoekster werd voltrokken, een aanvraag tot gezinshereniging aan verweerster gericht in toepassing van art. 12bis § 3, tweede lid Vr.W. 15.12.1980.

De gemeente Bredene heeft hierbij en voorafgaandelijk nimmer aan verzoekster verduidelijkt dat zij niet in het bezit was van het vereiste visum type C met het oog op binnenkomst gelet het te voltrekken huwelijk en de gemeente Bredene heeft de eerdere huwelijksaanvraag van verzoekster - die ook meermaals het Rijk binnenkwam en weer verliet voorafgaandelijk het huwelijk op 10.11.2011 (zie stuk 2) - ontvangen en haar huwelijk voltrokken op 10.11.2011.

Er werd verzoekster door de gemeente Bredene niet medegedeeld dat zij uiterlijk op 12.11.2011, zijnde de uiterste datum van geldigheid van haar visum C het Rijk diende te verlaten teneinde de geldigheidsduur ervan niet te overschrijden en zo te vermijden een hypotheek te leggen op het bekomen van toekomstige visa en dat zij bijaldien het Rijk diende te verlaten om opnieuw een inreisvisum C of D te kunnen bekomen met het oog op de gezinshereniging met haar echtgenoot gelet het huwelijk op 10.11.2011.

[...] Op 13.12.2011 werd lastens verzoekster een eerste beslissing genomen tot onontvankelijkheid van een aanvraag tot toelating tot verblijf (bijlage 15quater) op basis van het feit dat zij - en dit in weerwil van de haar verstrekte informatie door de gemeente Bredene mede gelet haar reeds op 10.11.2011 voltrokken huwelijk (zie hiervoor) en de aanvraag tot gezinshereniging in hoofde van verzoekster overgemaakt door de gemeente Bredene - op het ogenblik van de aanvraag in toepassing van van art. 12bis § 3, tweede lid Vr.W. 15.12.1980 niet in het bezit was van het vereiste visum tot binnenkomst in het Rijk (stuk 5).

[...] Hierna werd op 22.05.2012 een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging aan verweerster gericht in toepassing van ondermeer art. 12bis § 1, tweede lid, 3° Vr.W. 15.12.1980, gelet de aangehaalde bijzonder omstandigheden in hoofde van verzoekster die haar verhinderen terug te keren naar haar herkomstland teneinde aldaar het vereiste visum te bekomen.

Art. 12bis § 1, tweede lid, 3° Vr.W. 15.12.1980 zelf bepaalt echter niet wat dient verstaan te worden onder 'buitengewone omstandigheden'.

Niettegenstaande verzoekster op het ogenblik van de aanvraag dd. 22.05.2012 (en gelet haar preciaire verblijfssituatie sinds 12.11.2012 mede door toedoen van verkeerde informatie haar verstrekt door de gemeente Bredene) zwanger was van een tweeling waaromtrent zich op dat ogenblik complicaties voordeden (zie stuk 6 medisch getuigschrift dd. 27.04.2012) zich in de onmogelijkheid bevond zich naar het buitenland te begeven om aldaar het vereiste visum te bekomen via de tussenkomst van de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, wachtte verweerster meer dan zes (6) maand om haar op 13.12.2012 in kennis te stellen van de onontvankelijkheid van haar aanvraag dd. 22.05.2012.

Deze beslissing van 13.12.2012 is de thans bestreden beslissing.

*In de bestreden beslissing motiveert verweerster haar beslissing tot onontvankelijkheid als volgt :
[...]*

Onverminderd het feit dat art. 12bis § 1, tweede lid, 3° Vr.W. 15.12.1980 dus niet inhoudelijk bepaalt wat dient verstaan te worden onder 'buitengewone omstandigheden' is het evident zo dat verweerster moet aangeven waarom volgens haar de door verzoekster in haar aanvraag aangehaalde redenen geen buitengewone omstandigheden uitmaken en dit minstens op het ogenblik van het indienen van de aanvraag !

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerster geenszins antwoordt op de vraag of de door verzoekster aangehaalde redenen al dan niet buitengewone omstandigheden in haar hoofde uitmaken, maar er zich - meer dan zes maanden an de aanvraag nota bene en nauwelijks enkele weken na de voorziene bevallingsdatum op 04.11.2012 - mee vergenoegt te stellen dat aangezien verzoekster intussentijd 'reeds moet bevallen zijn', dit volgens verweerster geen buitengewone omstandigheden in haar hoofde kan uitmaken en waardoor verweerster a contrario eigenlijk toegeeft dat de

(problematische) zwangerschap van verzoekster wel degelijk als een buitengewone omstandigheid in haar hoofde dient te worden beschouwd aangezien verweerster wacht tot na het einde van de voorziene duur van de zwangerschap en onder verwijzing naar het einde er van, om de thans bestreden beslissing aan verzoekster te betekenen.

Aangezien verweerster alhoewel ze de aanvraag dd. 22.05.2012 onontvankelijk verklaart onder verwijzing naar de afwezigheid van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekster, enerzijds niet aangeeft waarom de door verzoekster aangehaalde redenen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanzien te meer zij zelf verwijst naar het einde van de zwangerschap van verzoekster zij anderzijds minstens impliciet erkent dat de zwangerschap van verzoekster als een buitengewone omstandigheid dient te worden beschouwd, zij aldus met de onwettig en onzorgvuldig gemotiveerde bestreden beslissing zowel art. 12bis § 1, tweede lid, 3° Vr.W. 15.12.1980 en de materiële motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginsel van behoorlijk bestuur schendt, zodat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. ”

3.1.2.1. Artikel 10, § 1 , eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]”

Artikel 12bis, § 1, eerste lid en tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit:

[...]”.

Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de echtgenote van een derdelander met een onbepaalde toelating tot verblijf van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan bepaalde voorwaarden. De Raad merkt evenwel op dat overeenkomstig artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt zijn aanvraag in principe moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij alle vereiste bewijzen overmaakt. In haar bij schrijven gedateerd op 22 mei 2012, met vermelding dat dit werd afgegeven op 23 mei 2012, ingediende aanvraag om toelating tot een verblijf beriep verzoekster zich op deze uitzondering vervat in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet om de aanvraag op ontvankelijke wijze in België te kunnen indienen. In de bestreden

beslissing wordt niet betwist dat verzoekster alle in § 2 van deze bepaling bedoelde bewijzen overmaakte, evenals een bewijs van haar identiteit, doch wordt wel weerhouden dat de door haar aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die haar verhinderen de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor de woonplaats of de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoekster betoogt allereerst dat de gemeente Bredene haar niet in kennis heeft gesteld van het gegeven dat zij niet in het bezit was van het vereiste visum type C met het oog op binnenkomst gelet op het te voltrekken huwelijk en dat zij uiterlijk op 12 november 2011 – de uiterste geldigheidsdatum van haar visum type C – het grondgebied diende te verlaten. Zij stelt dat zij zich mede door toedoen van de gemeente Bredene thans in een preciaire verblijfssituatie bevindt. Er blijkt evenwel niet op welke wijze dit betoog kan leiden tot de nietigverklaring van de *in casu* bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om de aanvraag op ontvankelijke wijze in België in te dienen nu geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. In zoverre verzoeksters betoog gericht is tegen de op 13 december 2011 genomen beslissing waarbij haar op 10 november 2011, en dus voor het verstrijken van haar aankomstverklaring, in België ingediende aanvraag om toelating tot verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar echtgenoot onontvankelijk werd verklaard en waarbij verzoekster bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, kan de Raad enkel vaststellen dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidige procedure en dat een kritiek hierop in het kader van huidige procedure dan ook niet dienstig is. De Raad merkt verder op dat het de verantwoordelijkheid was van verzoekster zelf om voorafgaandelijk aan haar komst naar België het, in het licht van het doel van haar reis, gepaste visum aan te vragen en dat zij niet dienstig kan voorhouden dat sinds de eerdere beslissing van 13 december 2011, ter kennis gebracht op 14 december 2011, haar verblijfsrechtelijke situatie voor haar niet duidelijk was.

Verder betoogt verzoekster dat verweerder, wat de door haar als buitengewone omstandigheid ingeroepen zwangerschap met complicaties betreft, er zich niet toe kon beperken te stellen dat zij ondertussen is bevallen en dat verweerder diende te motiveren waarom dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakte en dit minstens op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Zij geeft hierbij aan dat verweerder door te wachten met het nemen van de bestreden beslissing tot na de bevalling lijkt toe te geven dat haar zwangerschap wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakte op dat ogenblik.

Naar analogie met de procedure op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet waarbij buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond opdat de aanvraag om machtiging tot verblijf op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend, dient te worden aangenomen dat ook het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden die voorhanden dienen te zijn in de procedure op grond van artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag (cf. RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad stelt vast dat op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de ingeroepen zwangerschap met complicaties en is nagegaan of dit kon worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Hij oordeelde dat dit niet het geval was, nu op het ogenblik van de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag verzoekster reeds bevallen diende te zijn en de ingeroepen zwangerschap met complicaties derhalve niet meer relevant was. Er blijkt, gelet op voormelde rechtspraak, niet dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de beslissing inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag er geen rekening mee kon houden dat verzoekster ondertussen reeds diende te zijn bevallen. Op grond van het betoog van verzoekster blijkt evenmin dat verweerder op foutieve of kennelijk onredelijke gronden heeft besloten dat de zwangerschap die gepaard ging met complicaties niet kon worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid die verhindert dat de aanvraag via de geëigende procedure wordt ingesteld nu deze zwangerschap in ieder geval slechts een tijdelijk gegeven betrof en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet meer aan de orde was. Er blijkt niet dat een verdere motivering over de zwangerschap, die zoals verweerder correct vaststelde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds voorbij was, zich opdrong.

Verzoekster betwist, laat staan weerlegt, verder als dusdanig de motivering in de bestreden beslissing niet dat zij niet heeft aangetoond dat zij in de onmogelijkheid is om samen met haar kindje naar Marokko te reizen om aldaar het vereiste visum type D (gezinshereniging) aan te vragen en dat hiertoe geen begin van bewijs werd aangebracht. De overige motieven worden evenmin weerlegd.

Verzoekster geeft nog aan dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder meer dan zes maanden, en tot na de bevalling, wachtte met het nemen van de bestreden beslissing. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de beoordeling van het redelijk karakter van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen *in concreto* moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak (RvS 10 juli 2002, nr. 109.121). Een termijn van zes maanden, om een dergelijke aanvraag te behandelen, kan evenwel niet als onredelijk lang beschouwd worden. Verzoekster toont trouwens niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. In geval van een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing kan het bestuur opnieuw enkel vaststellen dat verzoekster reeds is bevallen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van artikel 12*bis* of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.1.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Er dient bovendien vastgesteld te worden dat verweerder in de bestreden beslissing geen enkele rekening houdt met het feit dat het mede tengevolge van verkeerde informatie verstrekt door de gemeente Bredene is dat verzoekster na 12.11.2011 en voorafgaandelijk haar zwangerschap het Rijk nog niet had verlaten na haar huwelijk maar voor 12.11.2011 teneinde in het buitenland het gepaste visum met het oog gezinshereniging aan te vragen en dat deze fout van de gemeente Bredene sowieso de kansen van verzoekster op het bekomen ervan ernstig in het gedrang brengt aangezien tegen haar zal worden weehouden dat zij na 12.11.2011 in het Rijk is verbleven zonder geldig visum.

Zo ook is het onredelijk dat verweerder meer dan zes maanden wacht na indiening van de aanvraag op 22.05.2012 om dan, onder verwijzing naar de vermoedelijke geboortedatum van het kindje van verzoekster, boudweg te stellen dat gelet de geboorte ervan de zwangerschap niet (meer) als buitengewone omstandigheid in aanmerking kan worden genomen.

Verzoekster vindt het blijkbaar normaal dat verzoekster van haar zuigeling zou worden verwijderd of dat zij het kind bij haar echtgenoot zou achterlaten zo kort na de geboorte om in het buitenland het vereiste visum te gaan aanvragen en dit terwijl verzoekster op 23.11.2012 reeds meer dan één jaar een gezin vormt met haar echtgenoot en dat verweerder meer dan zes maanden en tot na de vermoedelijke geboortedatum van het kindje van verzoekster wacht om de bestreden beslissing te nemen en dit nochtans onder verwijzing naar de zwangerschap.

Dat de bestreden beslissing dan ook onredelijk is gelet op het daadwekelijke gezin dat verzoekster nu reeds meer dan een jaar met haar echtgenoot vormt en manifest in strijd is met haar ercht op een gezins- en privéleven zoals beschermd dor art. 8 EVRM zodat de bestreden beslissing ook om deze redenen dient te worden vernietigd

Aangezien de bestreden beslissing om redenen voormeld dient te worden vernietigd, dient verzoekster ook te worden hersteld in de toestand voorafgaandelijk de bestreden beslissing zodat zij opnieuw in het bezit dient te worden gesteld van een attest van immatriculatie wat haar herinschrijving in het wachregister veronderstelt en dit minstens tot op het ogenblik dat verweerder een nieuwe een beslissing ter zake zal genomen hebben."

3.2.2.1. In zoverre verzoekster opnieuw wijst op de foutieve informatie die haar zou zijn verstrekt door de gemeente Bredene, merkt de Raad – verwijzend naar de bespreking in dit verband in het eerste middel – op dat zij sinds haar op 14 december 2011 kennis werd gegeven van de eerder op 13 december 2011 genomen beslissing – hetgeen dateert van voor haar zwangerschap – niet langer kan voorhouden niet op de hoogte te zijn van haar verblijfsrechtelijke situatie. Er blijkt verder ook op geen enkele wijze dat het gegeven dat zij langer in het Rijk is gebleven dan de geldigheidsduur van haar visum type C tegen haar zal worden gebruikt indien zij terugkeert naar haar herkomstland teneinde aldaar het vereiste visum type D (gezinshereniging) te vragen en op grond van de door haar voorgelegde stukken wordt vastgesteld dat zij voldoet aan de voorwaarden voor de afgifte van dit visum.

3.2.2.2. Wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, stelt de Raad – verwijzend naar de bespreking van het eerste middel – dat geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, zodat verzoekster ook niet gevolgd kan worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het is niet betwist dat verzoekster aanspraak kan maken op een gezinsleven in België met haar echtgenoot en kind in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten de vraag of huidige zaak dient te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de leer van de negatieve verplichtingen of deze van de positieve verplichtingen, stelt de Raad vast dat *in casu* de bestreden beslissing is gesteund op de wet en dat deze is genomen met het oog op één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Daarnaast kan evenmin worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een incorrecte belangenafweging heeft doorgevoerd.

Verzoekster betoogt dat zij door toedoen van de bestreden beslissing gescheiden zal worden van haar kind en/of echtgenoot, doch er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing als dusdanig enkel inhoudt dat verzoekster haar aanvraag tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van haar huwelijk dient in te stellen via de geëigende procedure, met name via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor haar woonplaats of haar verblijfplaats in het buitenland. Verzoekster toont aan de hand van haar uiteenzetting niet aan dat verweerder op foutieve of kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat de verplichting om terug te keren naar haar herkomstland enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft die geenszins inhoudt dat zij en haar kind definitief zullen worden gescheiden van de echtgenoot/vader en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Er dient hierbij te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren. Zo strekt de bestreden beslissing er slechts toe vast te stellen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in de wet om haar verblijfsaanvraag in België in te dienen, doch belet deze verzoekster op geen enkele manier om de rechten op gezinshereniging die zij meent te kunnen laten gelden uit te oefenen via de door de wetgever in beginsel voorziene procedure, zijnde via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor

haar woonplaats of haar verblijfplaats in het buitenland. De bestreden beslissing verhindert haar (en haar kind) aldus geenszins om België opnieuw binnen te komen teneinde hier haar echtgenoot te vervoegen indien zij aantoonbaar dat aan alle verblijfsvoorwaarden is voldaan.

De vaststelling dringt zich hierbij ook op dat verzoekster, die zelf aangeeft dat haar komst naar België kaderde in het opbouwen van een gezinsleven en waarbij zij aldus een lang verblijf voor ogen had, door enkel een visum type C te vragen voor toeristische doeleinden, gegeven dat zij in wezen niet betwist, en vervolgens langer in het Rijk te verblijven dan de geldigheidsduur van haar visum, voor een groot stuk zelf verantwoordelijk is voor de precaire situatie waarin zij is terechtgekomen. Op het ogenblik dat zij haar gezinsleven in België opbouwde, wist verzoekster – net als haar echtgenoot –, of dienden zij te weten, dat verzoekster slechts omwille van toeristische redenen was toegelaten tot een verblijf van 90 dagen op het grondgebied. Bij eerdere beslissing van 13 december 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris tot onontvankelijkheid van een aanvraag van een toelating tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd verzoekster bovendien reeds duidelijk meegedeeld dat zij op voorlegging van voormeld visum niet op ontvankelijke wijze in België een aanvraag kon indienen nu zij hiertoe diende te beschikken over een visum type C met het oog op het afsluiten van een huwelijk of een visum type D. Verder werd bij de bespreking van het eerste middel ook reeds vastgesteld dat verzoekster het motief dat niet blijkt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om samen met haar kind tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, niet weerlegt en het kennelijk onredelijk karakter ervan niet aantoonbaar. Er blijkt ook niet dat het kind geboren uit de relatie, gezien de jonge leeftijd van het kind, op zich een obstakel vormt om zich in verzoeksters land van herkomst of elders te vestigen, minstens tijdelijk. Het gegeven dat haar echtgenoot omwille van een zelfstandige activiteit in België verzoekster en haar kind niet zou kunnen vergezellen bij hun terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen. Zoals reeds aangegeven houdt de bestreden beslissing enkel een verplichting in om de aanvraag via de geëigende procedure in te dienen en zonder dat dit afbreuk doet aan de beoordeling ten gronde van haar aanvraag die alsdan zal plaatsvinden. De bestreden beslissing spreekt zich immers enkel uit over de modaliteiten van indiening van de aanvraag, doch niet over de grond van de aanvraag. Er blijkt ook niet dat verzoeksters echtgenoot niet minstens voor een gedeelte van de duur van behandeling van de visumaanvraag via de bevoegde Belgische post verzoekster en hun kind kan vergezellen.

De Raad herinnert er hierbij ook aan dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat de bestreden beslissing een niet-geoorloofde inmenging in het gezinsleven van verzoekster uitmaakt of dat verweerder een op hem rustende positieve verplichting heeft miskend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS